

ПОШТОВИЙ ГОЛУБ 17

Літають «афганські голуби» маршруту «Афганістан-СРСР» і приносять звісточки матерям від синів, дружинам – від чоловіків. А в тих листах їхні сини, кохані пишуть про сонце та гори, про дружбу народів, а на землі афганській клекотить кров солдатська, гинуть діти матерів під «душманськими» кулями...

Голуб – птиця миру, та доля на війні в «птиць» маршруту «Кабул - Ташкент» непроста.

Шпудейко Олег Васильович - молодший із двох синів Марії Платонівни. Народився 4 червня 1965 року. З дитинства часто хворів астмою, але бажання бути здоровим не дозволяли йому здатися. Олегом керувала велика сила волі. Одного разу він підійшов до матері й попросився в секцію плавання.

- Та як же, синочку? – запитала мати. - Тобі ж не можна.

Але Олег був непохитний, щось говорило йому про спасіння. І хлопчикові дозволили-таки використати цей шанс.

Плавання вилікувало хлопця. Дало можливість вільно дихати. Син ріс мужнім і люблячим на радість батькам. Він не був настільки творчо обдарованим, як старший брат, але мав дещо не менш цінне – велике серце.

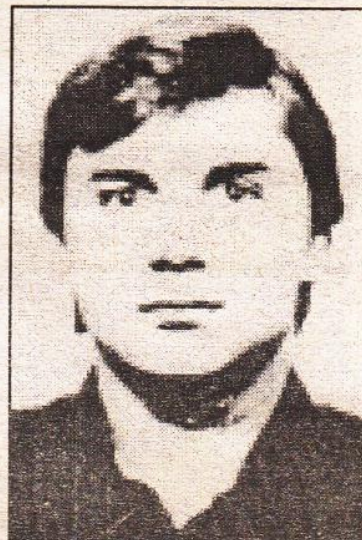
Роки промайнули. Прийшов час – служби. Чоловік – не чоловік, якщо не пройде через армійське життя, яке підготує його, огранить, наче ювелір дорогоцінний діамант.

Батьки влаштували вечірку-проводи, де були друзі Олега. Все пройшло чудово. Але найбільше вкарбувалися в серці матері його останні на той день слова: «Хто знає, якою буде для мене армія...»

А попереду - Афган..

У ДРА Олег прибув у лютому 1985 року. Там він був водієм вузла фельд'єгерсько-поштового зв'язку.

І почали летіти додому один за одним листи. А в них ішлося про добру службу, красу гір і квітів: «Гляди, скоро

вдома», - пише Олег.

Та що творилося за кордоном, мало хто відав. Лише

материнське серце не приходило собі місця, допоки не отримувало знову звісточки від сина. А коли знаходила лист, читала й читала, ніби хотіла побачити щось поміж рядками: що саме коїться в душі її сина.

Кабул – Ташкент... Ташкент – Кабул...

Все йшло своєю чергою, та одного разу щось, наче черв'як, прокравшися у душу, почало точити серце.

- Чи нема листа від мого синочка?

- Ні. Немає.

Так десятки разів. Аж ось – воно. Прийшло. Перечитала, та де ж той довгоочікуваний спокій?! Розчинився в повітрі, зник після того, як прозвучали слова:

- Ваш син був сміливим і мужнім воїном...

Був!!! Ось яке яскраве слово ранило материнське серце, а вірити не хочеться і до сьогодні.

11 травня 1985 року під час виконання бойового завдання з доставки пошти Олег разом із товаришами летів за маршрутом «Кабул - Ташкент». У районі Кандагару літак обстріляли супротивники. Олег Шпудейко загинув.

Олег Васильович нагороджений орденом Червоної Зірки. Сьогодні його тіло спочиває в м. Рівному, а на будинку, де він жив, встановлено меморіальну дошку.

Вікторія ЮРЧУК